

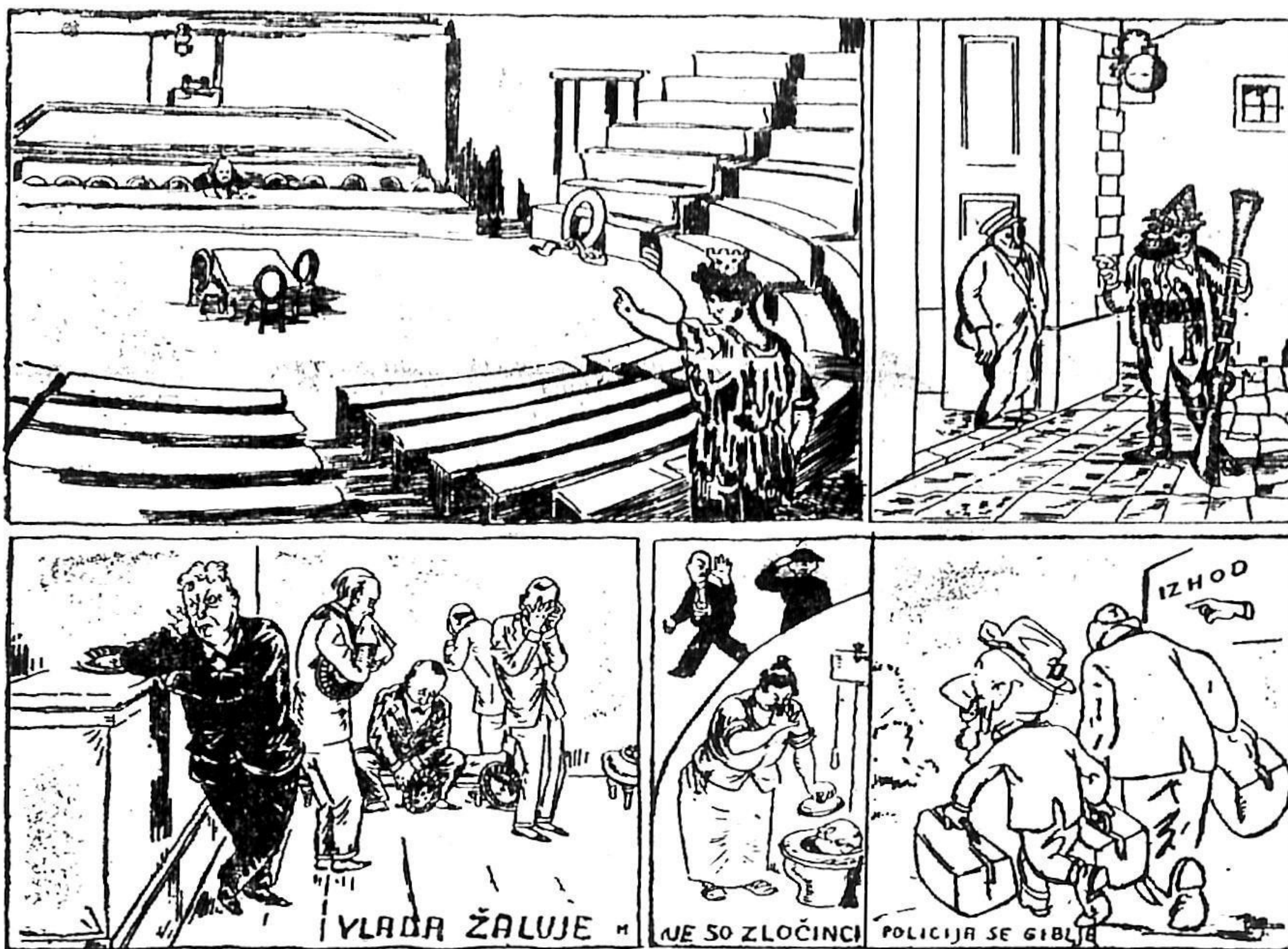
Izida dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter visočine s širini enega stolpa L. — 80, za trgovsko reklamo, bančna obvestila, poslana, osmrtnice var. — 10, raznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 45 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto III.

GORICA, dne 1. julija 1924

št. 19.

Na desnici, na levici — vsakdo vpije po pravici.

Da je zbornica vsa prazna,
kaj se čudno to vam zdi?
Musolini je tam v klopi
in prav kisto se drži.

Opozicija ne pride
več nam v zbornico sedaj,
a če te ni, še večina
delati vam nima kaj.

Le Italija je v klopi,
dvignila je zdaj rokó:
»Prosim, dajte mi besedo!«
Bogve, če ji dal jo bo.

Pravijo tako po svetu,
Lazarini tolovaj
naveličal se gozdov je,
rad zdaj med ljudi bi vsaj.

V Rim je stopil pred palačo,
koder službe se dobe:
»Niso zdaj le mesta prazna,«
če bi hteli me, ljudje?

Verjemite, da bom vreden
tistih vaših vseh ljudi,
ki so kradli in morili,
kar po ječah jih sedi.

Res ne vemo, če vzprejel ga
kdo je, ga naprej poslal.
Morda pa imel zadosti
dobrih ni izpričeval.

A gotovo pa je eno,
da se joče celi Rim,
in pretaka solze suhe,
joče Musolini ž njim.

A ne vemo, kaj jim žal je,
da poslanec bil je ubit,
da prejeli so zločince,
je ušel jim kak »profit?«

Poleg tega je še ena,
v ječi pač še niso vsi,
eden dolge osle kaže,
drugi skrit še kje tišči.

Pač bajé, če vse odkrije
policija, bo še smrad,
marsikdo bo pihal jezen,
pikal, sekal kakor gad.

Eno res je: Policija
pudno giblje se nam zdaj;
kar De Bono je poskočil,
je polet dobila vsaj. Čuk.

Strahoviti Atila in druge knjige „Goriške Matice“
v vsako slovensko hišo! Zglasite
se pri krajevnih gg. poverjenikih! Kjer teh ni, pošljite znesek L. 5.—
na „Goriško Matice“ v Gorici.

Ob obletnici.

Dragi čitatelj Čuka na palci morda ne ve, da smo z našnjim dnem že stopili v tretje leto svojega čukovega življenja in da je že preteklo dve leti, odkar zahaja Čuk v naše domove, pika in kljuje, seka in reže, zabavlja in zabava vse, staro in mlado, veliko in majhno, da je veselje.

Če pomislimo, so za Čuka dve leti tako krepkega življenja že precej lepa starost, če pomislimo, da ima toliko hudih sovražnikov, da bi ga marsikatero dekletko rada zadavilo, da bi mu ta ali oni fant najrajše razbil glavo in mu vse klepetulje, kar jih je, imel Čuk na rešetah, najrajše populile vse porje, da bi Čuk potem letal okoli, kakor kako jedva izvaljeno piščo. Poleg tega je tudi marsikatero politika že vjezil, župana ali komisarja.

Čuk prav rad prizna, da je včasih kljunil po krivici, ker mu je kaka neumna vaška sova v obliki lažnjivega dopisnika dala krive informacije, to pa Čuk prav rad obžaluje in je že ter bo tudi nadalje krivične dopisnike prav pošteno s polenom, če jih dobi. Včasih pa se take kukavice niti podpisajo ne s pravim imenom.

Se za eno je Čuku za častitati, ko stopa že v tretje leto, namreč za to, da je bilo podobnim listom med Slovencem dodeljeno prav kratko življenje, ne radi tega, ker bi se Slovenci morda radi ne pikali in smejali, ampak so bili ti listi baje že ob svojem rojstvu jetični. Čuk na palci pa je že prestal svojo krizo in ni se bati, da bi ga pobrala jetika, dokler se bo tako krepko razvijal.

Ker je prepričan o svojem dolgem življenju, zato tudi lahko govori in obljublja, da bo ostal tudi nadalje zvest svojemu programu, da bo pikal in sekal tam, kjer je sekana potreba, poleg tega pa bo posvečal še več nego poprej svojo pozornost dobrim dovtipom, zametujoč vse, česar ne razume vsak Čukov čitatelj in vse, kar nima niti trohice dovtipa v sebi. Raditega so se že do danes »pravijo« zelo skrajšali, in se bodo le še bolj, ako ne postanejo pametnejši in boljši.

Tako upamo, da se bo Čuk na palci le še bolj priljubil in postal ljub gost vsake slovenske hiše, v katerih je potreba poleg resnega dela tudi vedrih uric veselja in smeja.

Ur.

NOBEL.

Gospa verižnica Ohrovč si je slednjič omislila sobarico. Da se pa novi pridobitvi imponira, je treba takoj zavzeti primerno stališče. Tako tudi gospa Ohrovč. Prvo jutro je že zvonila, da je odmevalo po vsej hiši. Brez sape je prihitela nova sobarica k nji:

»Želite, gospa?«

»O nič. Hotela sem Vam samo povedati, da Vas še ne rabim.«

Kje je gospod?

Noč je. Malo mestce počiva v smu. Nikogar ni več na ulici. Tudi nočni čuvaj je zaspa v kakem kotu. Vendar se zdi, da je nekdo nalahko zakašljaval. Nekdo je tu, ki je sicer neviden, a bi ga bistro oko Čukovega bralca vendarle našlo. Ali je popotnik ali pa pozni gost, ki se je zamudil v gostilni in nima ključa, da bi odprl svoja hišna vrata. Tako ali tako, poiščite ga, iz vlečite ga iz sence in pošljite Čuku na palci. Če določite še 5 lir, boste dobili od Čuka lepo knjigo in sicer drugi del Zgodovinskih anekdot; to so same kratke dogodbe, ki se odlikujejo po svoji lepoti in dovtipnosti, najboljše razvedrilo za človeka.

Gorica, 1. julija 1924.

Te dni je sicer poteklo mnogo krokodilovih solz, a za povodenj vendar ni bilo velike nevarnosti, zakaj solze so bile tako suhe, da joji — Ministerski predsednik je govoril na desno in na levo in se v potu svojega obraza trudil, da bi dokazal, da je za pravico in mir in da, če Bog da in sreča manganeljska, ostane vse po starem. Pravijo tudi, da je te dni moral marsikdo zavžiti kapljice, ki so hujše kot ricinovo olje, a jih je mirno prenesel misleč da so »arcnije.« »Arcnije« pa — tem bolj grenke kot so, tem boljše so.

Da niso našli Matteottija, trdijo vsi pravoverni listi in posebno policija sama, da je kriv Matteotti sam, ker se še ni javil na policiji, kje se nahaja njegovo sedanje bivališče. Policija je baje poslala na umorjenega poslanca priporočeno pismo v trdni veri, da je pošta boljše nego policija in ga bo ta čisto gotovo našla.

Da pa prijeti zločinci ne vedo za truplo Matteottija je čisto naravno, ker živimo v dva-

tisločletni kulturi in civilizaciji in nam tedaj niso na razpolago sredstva inkvizicije srednjega veka, potem katerih bi lahko s kleščami in ognjem izsilili izpovedbo zločincev, ki so pa brez ozira na 20. stoletje čisto po srednjeveško umorili človeka in ga skrili.

Pravijo, da se zgodovina suče. Če je to res, potem smo z enim koncem že davno v srednjem veku nazaj ali pa v — Afriki.

Ko se je mudil etijski kralj Ras Tafari te dni v Rimu, je začuden spoznal:

»Zdaj vem, zakaj smo mi Etiopci zaostali za Evropo glede kulture in civilizacije. Zato, ker nimamo avtomobilov, da bi z njimi umorjence odpeljali. Mi pustimo svoje žrteve na mestu ležati.«

Pa še nekaj je pozabil črni Ras Tafari. Oni nimajo ne bank ne Macchiavelli-ja in njih razbojnlki ne delajo z domovinsko ljubeznijo, ki jih oprostijo že vnaprej vsake kazni.

Ker je proglašeno, da naj se povrnejo v deželo normalne razmere (kot je bilo poprej), zato se pokori tudi Čuk na palci in v tej zadevi — molči, dokler hoče ...

...

Na meji pri Postojni se je zgodil incident. To ni nič posebnega. Na mejah in v poštnih zakonih se vedno godé incidenti. Posebno pa je poročevanje »Piccola«. Ko so »Orjunaši« nabili komuniste v Trbovlju (kako?) je bil »Piccolo« kot protikomunistični list seveda, ves navdušen za »Orjuna« in je veselo registriral, da je Orjuna podobna fašistom itd. Zdaj, ko so baje »Orjunaši« napadli obmejno laško filanco (Čuk ni preiskoval če so to bili res »Orjunaši«) pa posveča »Piccolo« »Orjuni« še večjo pozornost in se je ta v njegovih očeh naenkrat spremenila v silno nevarno in ostudno organizacijo. Dragi »Piccolo«, je pač tako. Pes, ki druge grize je vedno prijetnejši kot pes, ki tebe grize.

...

V Gorici so aretirali nekega, ki je obdolžen, da je ubil štrancarja v Šturjah. Še Čuk ni tako počasen. Še polž bi bil to preje naredil. Baje so hudi, češ, da je aretiranec delal za domovino in da so višji odgovorni zato. Pa nižji iz »kehe« in višji vanjo. Za pravico je to še boljše, za Čuka pa tudi.

...

Pri nas — to je najnovejše, in brez dvoma za Čuka — celi vrsti društvom prepovedali obstoj. Vzrok je edino ta, ker ta narodna društva, ta irendična gnezda ne pustijo v svoj krog drugorodcev, daj se ti po celi deželi trumoma priglasijo in bi se radi posluževali slovenskih knjig, slovenskih listov in peči slovenske pesmi ter igrači slovenske igre, poleg pa poslušali slovenska predavanja. To dejstvo je prefekturo tako nemilo razkačilo, da je prepovedala obstanek teh društev.

ČUK NA PALCI.

NAPREJ.

»Ali hočete plačati najemno no prvega ali zadnjega, gospod?«

»Meni je vseeno; če hočete, pa Vam ostanem že kaj s prvim dolžan.«

VZROK.

»Povejte mi vendar, gospod Polček, čemu ste se pravzaprav vi poročili?«

»Veste kaj, dragi prijatelj, samemu biti mi ni nič kaj več vgažala.«

»Toda Vi se hočete, kar sem slišal, zopet ločiti.«

»Seveda; zdaj mi pa zopet vgaža samemu biti.«

OBRAZ.

Sosed: Moderni dnevi so pri novoporočnem parčku tu zraven, že pošli. Do zdaj sta se le z besedami obkladala, danes pa sta se prvič stela.

O TE TUJE BESEDE!

Neka trgovina je prejela sledečo reklamacijo:

»Na vašem računu sem opazil poslavko: vaš saldo L 56.10. ako tudi sem od Vas prejel samo sir in nikak saldo.«

PASJA DOLŽNOST.

Gospa Pokalica je dobila svojega moža, ko je božal lepo služkinjo. Ko je ubogega grešnika pošteno zmikastila, se je obrnila na psička in ga nahrulila:

»In ti, mrcina, si to mirno gledala; niti zalajal nisi — Marš!«

NA DEŽELI.

Nedolgo od tega, ko sem na izletu prišel v neko gostilno in naročil jedi. Teknulo mi je. Le to me je jezilo, da je hotel domači pes neprestano vtikati svoj gobec v mojo skledo. Slednjič sem poklical gostilničarko in se pritožil.

»Joj,« je dejala ta, »kako je pes brihten. On navadno je iz te skleda in zdaj misli, da tudi on sme z vami jesti.«

MED BAHACI.

Pri pijači sedijo trije in se široko bahajo:

»Moja žena je bila šest tednov v Berlinu.«

»In moja je bila šest mesecev.«

»Moja se pa sploh, več ne povrne.«

NI DOVOLJ.

»Kaj pa ti je? Zakaj pa jočeš?«

»Moja tašča je obsojena na osem dni zapora.«

»To pa ni tako huda stvar.«

»Da, toda državni pravdnik je zahteval tri mesece zapora.«

DENARNA ZADEVA.

»Ne vem, kaj bo to; moj sin raste in dela na univerzi in nikoli nič ne konča.«

»Moj je pa drugačen. On pa nič ne dela in bo kmalu vse končal.«

Mislil je — premoženje.

V KREMATORIJU.

»Zažiganje mrljica bo stalo kakih 500 lir.«

»Toda čujte; umrlemu manjka ena noga; ali ne bo zato nekaj manj?«

V nedeljo dne 6. julija 1924 ob 5. uri pop. v Gorici, v dvorani „Trgovskega Doma“

Otroška veselica Splošnega slovenskega ženskega društva.

Pridite gledat in poslušat naše male, kako znajo nastopati: Igrati, deklamirati, peti itd. Nihče ne sme manjkati.

Slučaj Petuhov.

Humoreska.

No, recimo, ker je že resnica, da lahko mož svoji ženi naredi karkoli hoče, on ostane še vedno dober, ljubeči in ljubosumni možiček, kot je bil do dobre prve nezvestobe. Zgodba, ki se je dogodila s Petuhovim, nam to prejasno priča.

Petuhov, poročen mož, je šel nekoč brez svoje žene v gledališče in je zagledal tam lepo brunetko. Sedela sta drug poleg drugega in Petuhov je imel na ta način dovolj prilike, da je študiral njen profil.

Nadalje se je zgodilo tako: Lepi sosedi je padel robec na tla, Petuhov ga je pobral, sosed ga je pogledal, on je vztrepetal, njegova roka je počivala na naslonjalu sedeža in ker je brunetka hotela zavzeti isto pozico, se je zgodilo, da se je njena roka dotaknila njegove, oba sta se stregnila, Petuhov pa je dejal:

»Tako zelo je vroče.«

»Da,« je dejala sosedka in povsila pogled. »Vroče je!«

»Hočete piti limonado?«

»Toda mi je sitno iti sama v restavracijo.«

»Ali naj Vas spreminim?«

Dovolila je.

V zadnjem dejanju sta že govorila kot dva stara znanca. Ko je po predstavi gospod Petuhov spremenil damo v voz, jo je peljal pod pazduho in tedaj je njeno roko stisnil krepkeje. Ona ni protestirala.

»Ali se bova še videla,« je vprašal Petuhov.

Brunetka se je nasmehnila.

»Ne pozabite, da sem poročena.«

»Toda, mi se vseeno še lahko vidimo?«

»Ne,« je dejala brunetka odločno. »Mi se ne bomo več videli. Niti mislite ne nato. Sicer se pa nahajam vsak popoldne na zabavišču...«

»Aha!« je zazijal Petuhov.

»Hvala!«

»Ne vem, zakaj se mi zahvaljujete. Ne razumem tega. Posloviti se morava. Voz čaka!«

Petuhov ji je pomagal v voz. Dama se je nasmehnila in odpekljala....

Ko je prišel Petuhov domov, njegova žena ni še spala. Stala je pred zrcalom in si česala lase. Petuhov jo je pobožal na rahlo in jo je vprašal:

»Kje si bila danes zvečer?«

»V kinematografu!«

Prijel jo je za roko, pogledal jo ljubosumno in dejal:

»Sama?«

»Ne; z Maruško!«

»Z Maruško! S katero Maruško?«

»Ne razumem te!«

»Poglej, draga moja, meni ne ugajajo ti obiski kina, gledališča in drugih takih prostorov brez moža prav nič. To ne pelje k dobremu.«

»Ti me žališ. Nikoli ti nisem dala povoda za tako misel.«

»Hm... saj ne dvomim, da si mi zvesta.« Toda jaz vem, kako to pride. O jaz poznam vas,

ženske! To začne navadno s kako malenkostjo. Ti si zvesta žena, greš v gledališče in nateliš na lepega sosedo in nimaš pri tem niti ene slabe misli. Naenkrat ti pade robec na tla, vajini pogledi se srečajo. Ti boš rekla — saj to ni nič hudega! O prav nič! On te pogleda, hipnotizira te, ti položiš roko na naslonjalo sedeža, prsti se dotaknejo in...

»Kako je vnočel« reče on.

»Da!« odgovoriš ti mehanično.

»Ali želite limonado?« — »Prosim...«

Petuhov jo popade za lasé in keta ž njo po sobi, gor in dol.

»Priznaj! On te je potem prijel pod roko, peljal k vozu in te prosil za sestanek. Ti mu nisi dala sestanka, toda mimogrede si mu omenila, da te lahko dobi vsak dan na igrišču... O, jaz poznam ženske!«

Prijel jo je za roko in trpel pri tem nevsmiljeno.

Prvi znanec, ki ga je Petuhov našel na igrišču, je bila brunetka Olga Kaslova. Ko ga je zagledala, je vzkliznila začudeno:

»Vi? Kako pa pridete. Vi sem?«

»Ali smem biti vaš kavalir?«

»Prosim. Jaz sem sicer s svojo sestrično tu. Pa nič ne de. Dovolite, da Vas predstavim.«

Petuhov jo je prijel pod roko in šla sta dalje.

»Ljubica! Moje vse!« je šepetal Petuhov. »Kako prijetno mi je!«

»Pst!« je dejala gospa. »Kaj takega se poročeni ženi ne sme reči.«

»O jaz hočem biti ves večer z Vami. Ali smem z Vami večerjati?«

»Ali ste blazni? In moja sestrična? In sploh...«

»Neumnosti! Sestrično pošljeva domov...«

»Kaj pa mislite? Ona me pač ne pusti samo.«

On jo gleda zaljubljeno...

»Kdaj? Kdaj?«

»Nikoli! Kvečjemu sem jutri sama tu.«

»Hvala!«

»Zakaj se zahvaljujete?«

»Peljala se bova kam, kjer bova čisto sama in bo nama prijetno... Prisegam Vam, da bom prav priden...«

»Kaj govorite? Vi pozabljate, da sem poročena žena.«

»Moja draga... moje solnce.«

Ko je prišel domov, je dobil svojo ženo, ki jo čitala.

»Kje si bil?«

»Za trenutek sem bil na zabavišču.«

»Jaz bom tudi šla jutri tja. Tam mora biti zelo zabavno.«

»Ah! Zdaj razumem!... Zdaj mi je vse jasno!«

Svojo ženo je popadel za roko.

»Kaj?« je dejala ona.

»Ta je čudovit prostor za sestanko z novimi znanci iz gledališča.«

»Ali si zmotel?«

On se bridko nasmeje... »Razumem te, to se tako lahko naredi. Srečanje, znanje iz gledališča, potem sestanek na zabavišču, vožnja v kočiji, lahko se petanje, poldon. On ti pravi: Pojva kam večerjati. Ti nisi takoj zadovoljna. Ti praviš, da si poročena, da je sestrična na poti. Jaz vas poznam ženske! Pri tem pa si že pripravljena, da se naslednji dan pelješ ž njim, kamorkoli hoče... Svarim te...«

Začudena žena se sprva smeje, potem začne jokati. Petuhov pa trpi še huje nego njegova žena.

Petuhov je prišel pozno domov, ko je njegova žena že spala. Bila je tri ure! Gospa se je prebudila:

»Ti spiš?« je dejal Petuhov.

»Si trudna? Ah, razumljivo je, da si trudna...« Strastne sanje utrudijo.

»Moj dragi, kaj ti je? Ali sanjaš?«

»Ne, ne sanjam. Lahko, da si bila doma, toda kdo mi naj pri-seže, da nisi bila na zabavišču, da se nisi sestala s svojim novim zancem iz gledališča? To nič ne de, če važno prijateljstvo ni starejše kot štiri dni. Tla so že pripravljena in to, kar si pripovedovala o svojem možu, je samo zadnji plamen gasnoče morale.«

»Toda...«

»Kaj tuda! Ti si se peljala ž njim na kraj, kjer sta bila sama. Ogorila si o svojem možu, da si sama spoznala, da so te fraze brez pomena. Ti si pametna ženska, toda prva steklenica penočega šampanjca, te je približala strahovitemu trenutku... Ti čista žena si imela samo še pogum reči: Moj Bog, če kdo vstopil...«

Oh! je svojo ženo krog vratu, pokleknil k postelji in jokal.

Pretekli so trije dnevi. Petuhov je prišel domov in videl, kako njegova žena sedi pri vezenju. Del je roke v žep in se zasmejal:

»Ti sedi doma? Tako. Roman je tedaj končan? Ni trajal dolgo. To je res naglo in preprosto. Zadoštuje, če te vidi tvoj prijatelj v kočiji v družbi z nekim častnikom... On ti je potem pisal: Vi me lahko varate z vašim možem, to je vaše naravno pravico, toda ne s častnikom. Vedite, da Vas sedaj ne maram več. Jaz vas sovražim. Z Bogom!«

Gospa ga pogleda začudena in Petuhov je zavpil:

»Kaj? Roman je končan? Tako je prav! Dovolj sem ta čas prestal!«

Averčenko - Spaka,

RES JE.

»Hrano se mora menjati, to je najbolj zdravo. Naša hrana, upam, ima kar se tega tiče, dovolj izprememb.«

»Ne morem se v tem oziru pritoževati. Včasih je dobra, včasih je slaba, včasih je »mizerabl.«

ZVEZDOSLOVEC.

Zvezdoslovec (gleda skozi teleskop): »Kje pa se danes Venera mudi tako dolgo? Saj sem dejal vedno, da ženske niso nikoli točne.«

MODERNO.

»Vi ste tedaj ona dama, ki je priobčila inserat, da se hoče omožiti?«

»Da, gospod!«

»Toda, dovolite; vi kazete svojih 50 let; v inseratu pa pravite, da ste mlada vdova.«

»Saj to sem. Moj mož je bil šele pred enim tednom pokojen.«

VEDELA JE, ZA KAJ GRE.

Bogata bankirjeva žena je bila od znanega lahkoživca na zelo laskav način ogovorjena: »Milostljiva gospa, so danes zopet tako cvetoča kot pomlad sama.«

»Zelo lepo,« pravi gospa. »toda ne trudite se preveč; moja edina hči se je že včeraj zaročila.«

Star kruh.

GOST (natakarju): Vi, natakar; koliko star pa je ta kruh, ki ste mi ga prinesli?

NATAKAR: Ne morem vedeti, gospod; sem šele 14 dni v tej službi.

Rezjani na parlamentu.

Kaduo ne pozna Rezjanu? Najdeš jih u Vidme, u Gorici, na Dunji, u Pešti, u Bucu, u Turste, u Ameriki an povserode, kukar Boga. Rezjan je narvenč dobrudnik sveta, vse obleka, vse paršije, vse oflika, vse zveže, an ku b'ne bilo Rezjanu, človek bi muoru le novo posodo kupovat. An tudi goriški deputat Besednjak jih kje postroj, kjer kadar je šu parvič na parlament u Rimu an je vidu tam no' trkaj posode razbite, se je hitro zmlatu na Rezjane an je reku Musolini, de, če če luost na mas Italijo, muore poklical Rezjane, da mu postroja use kar je razhitena.

Pa Musolini, ki še anku nje ču guorit od Rezjanu, ga je gledu debelo ku bak (bik.) Besednjak pa mu je dat za stopit, de usi taljanaki Slovenj od ljeta 66, so Rezjani. S film pa Besednjak, Buh mu pardon, se je zamjeru usim beneškim Slovenjan, ki njeso vjedli, de so Rezjani an se boje, de Musolin jim ne stori ruomat u Rim z kramo gor na plečah, stroj lombrene an kandreje od deputatu, katere so polomil, kadar so se med sabo buožal. Ne, guspuot Besednjak! Petar Matajurac ne bo anku nosu krame če po Rime. Postrojte kar ste zlagu Musoliniu an povejte mu lepuo, de če če imjet Rezjane naj gre po nje u Rezje. Benešani njeso Rezjani!

Petar Matajurac.

Moj telefon.

Pozvonil je.

»Prosim, ali ste Vi? Kdo pa je tam?«

»Da! Dober dan! Kako Vam gre?«

»Prav dobro. Toda, zakaj mi praviš »vi«?«

»No,« saj si ti dejal prvi. Sicer pa te z največjim veseljem vikam, če hočeš. Kaj pa želiš?«

»Ivan, kaj si res ti?«

»Jaz sem res, toda ne imenujem se Ivan, ampak Adolf.«

Jezen je nekdo pretrgal zvezo in odložil slušalo.

Čez deset minut je pozvonilo znova.

»Dragi gospod doktor, vi mi morate pomagati nt vsak način.«

»Zakaj pa ne, moja draga. Ali rabite denar? Ali naj Vam pomagam izbrati nov klobuk? Ali se nameravate ločiti? Ali bo imela vaša mačka mlade? Ali hočete brati moje knjige?«

»Dragi gospod doktor, ne šahite se tako predrzno. Kaj Vi pišete tudi knjige?«

»Da, šest sem jih že napisal.«

»Tega nisem vedela. Kako se pa imenujete?«

»Kako se pa Vi imenujete?«

Odmor.

»Gospod doktor, ali ste še tam?«

»Ne, zakaj mi pa ne izdate svojega imena?«

»Moj Bgg, ali ni tam gospod svetnik Stanik?«

»Ne. Tu je...«

Zveza je pretrgana.

Čez dve uri je zazvonil telefon kot brez uma. Planil sem k njemu.

»Trst, vaš poziv, telefonski urad, pripravite se, prosim?«

Ne morem reči, da ne, to ni v moji navadi.

»Da. Tu sem...«

»Halol! Ali ste Vi tam, gospod Zolna, razumete — Zolna, ž kot žaba, a kot Ana, i kot Luka, n kot ničla, a kot Agata. Razumete, poslušajte, zabijte takoj v zaboj eno izbiro blaga št. tri, sto odstotkov petto in triinajst za enajst, muno! Star naslov. Ali ste razumeli?«

Zdaj morem pa že reči »ne.«

»Poslušajte vendar! Tedaj —«

»Zakaj mi pa pripovedujete vse to. To me prav nič ne zanima.«

»Kakšne neumnosti in bedastoče pa govorite? Kdo ste Vi?«

»Jaz!«

»Moj Bog, kdo je vendar, ta jaz? Vi ste bolni? Ali ni to trgovina Pikel & Mikel?«

»Ne, tu je št. 31.383.«

Pogovora je konec.

Nato zazvonil znova. Zelo sem previden in rečem:

»Tu je št. 31.383.«

»Dober dan, Bogdan!«

»Jaz nisem Bogdan, jaz sem že dejal 31.383.«

»No, to mora biti moj Bogdan!«

»To ne more biti Bogdan, zakaj tu sem jaz in jaz nisem Bogdan!«

»Predrzi človek, ne žalite me vendar! Jaz vem natančno, da ima Bogdan št. 31.383.«

Prekinil sem vžaljen pogovor.

Jaz prodam telefon!...

TO JE RES NERODNO

»Čujte, gospod,« toži mlada gospa. »Poročila sem trgovskega potnika, ki je bil vedno na potovanju. Zdaj pa je postal solastnik firme in ga imam vedno doma.«

NOVI MILIJONAR.

Trgovec: Proti mrzlim nogam vam lahko priporočam kot najboljšo sredstvo podplate iz azbesta. To je najslabši prevodnik toplote, kar jih imamo. Bogataši (ošabno.) Najslabši? Dajte mi najboljšega.

TO JE RESNICA.

»Tu stoji zapisano, da ljudje z živo fantazijo nimajo zmisla za številke.«

Jaz imam pa nasprotno dokaz. Če moja stara začne govoriti o svoji starosti, preobrne njena fantazija vso matematično vedo na glavo.

PROKLETA ZADEVA.

Na vrata mlade doktorice-zdravnice, ki so nosila napis: »Dr. med. Kovač,« je potrkal berač. Ko je prišla mlada dama odpirat je dejal malhar: »Denarja nočem, a rad bi dobil od gospoda zdravnika kake ponošene hlače.«

»Mi je zelo žal,« pravi mlada dama, »doktor sem namreč jaz.«

KAJ HOČE?

»Ti, Peterček, če pride k nam štoklja, kaj hočeš, da ti prinese, bratca ali sestrice?«

»Raje mi vjemi štokljo.«

Odmevi.

K Matteottijevega umoru v Rimu je prejel Cui na palci še nekatere vesti, ki jih poročam:

Pravijo, da se je Cesare Rossi, ki ga je do Bono skrivaj pod svojo posteljo, samo zato javil v jetnišnici, ker tu do Bono ni bil več varan pred ječo in hišno preiskavo.

Pravijo, da so hoteli Matteottijevo truplo na jezeru Vico iskati s pomočjo vodnih zrakoplovov. Toda zrakoplova ni bilo nobenega na razpolago. Zakaj ne? Zato ker je poveljniku zrakoplovstva ušla žena in jo je iskal z vseni zrakoplovi. Nekateri listi predlagajo, da naj z ozirom nato, ker se v višjih krogih taki slučaj pogostoma zgode, pomnožijo zrakoplove.

Pravijo, da je vratar v palači Viminale (vladna palača v Rimu) ves iz sebe v strahu, da ne ostane čisto sam v poslopju, ko so jih že toliko odvedli v ječo.

Pravijo, da je za nekatere liste silno grenko, da morejo zabavljati čez ljudi, katere so še pred kratkim zelo hvaležni.

Pravijo, da je etijopski kralj Rastafari, ki se je mudil sedaj v Rimu, vprašal generala de Bono zaupno, pomežiknivi očmi: »Meni lahko poveste, ali ste ga snedli?« Namreč Matteottija, čigar trupla ne morejo nikjer dobiti.

Pravijo, da so vsi voditelji opozicijskih strank napravili pri notarju svojo oporoko z ozirom na nevarnost, da ne izginejo.

Novi uganka.

Samo enkrat se je bilo pripetilo, da se je že razgrnila pred njima črna pustinja smrti. Bilo je to takrat, ko je moral od vseh strani začeti misliti, da si počrne v sence svoj poslednji nabo. En sam trenutek je trajalo — in je izginilo brez sledu, ko je minila tudi nevarnost. Davno življenje je nadaljevalo svojo pot, življenje od danes do jutri.

Kdor ugane v kateri knjigi se nahaja tale odstavek, dobi, ako bode imel srečo, isto lepo v usnje vezano knjigo brezplačno. Vsak ugankar naj navede ime knjige, stran in odstavek; dostavi naj svoj naslov, da se mu knjiga lahko donese. Vsi ugankarji bodo navedeni v prihodnji številki.

MODERNA REKLAMA.

»Jaz prodajam od jutri nadalje oblike iz moje trgovine, ki jo mislim zapreti, tako po ceni, da se sramujem navesti cene.«

OBRAMBNI GOVOR.

»... Gospodje porotniki ne bodo obtoženci odrekli olajševalnih okoliščin, če se ozirate na dejstvo, da je svoj težki zločin izvršil na svoj rojstni dan.«

HUDO REČENO.

Gospica Evklidija: »Verjemite mi, še ko sem bila zelo majhna, so mi lokomotive prav posebno vgašale.«

Gospod Šaplja: »Kaj so bili tedaj, ko ste bila vi majhna, že iznašli lokomotive?«

PO VRSTI.

»Dragi prijatelj, ti pa res preveč pišeš. Že deseto merico vli-vaš vase. Kaj še vedno nisi pozabil na svojo nezvesto nevesto?«

»Na Ano? Da, ta je že pozabljena. Toda zdaj pride na vrsto Lizilka in potem Marija.«

PRI PROFESORJU.

Dekla plane v sobo: »Gospod profesor, vaš sin je sedel na vej, veja se je zlomila in...«

Profesor: Ne razburjajte se radi tega. Drevo ima še vedno dovolj vej...«

OPROSTLJIVO.

»Ali so Vam moje pomladne pesmi vgašale?«

»No veste kaj, ni zamero; letos smo itak imeli tako slabo pomlad.«

HUDOBNO.

Prijatelj: Ti, povej mi, kako naj spravim junaka svoje nove drame ob življenje.«

Prijatelj: Čitaj mu dramo.

GLEDALIŠČE PO LETI.

Poletno popoldne je, predstava v gledališču je napovedana, vsi ljudje so na izprehodu, za gledališča se niti pes ne zmeni. Končno pride nekdo in stopi k blagajni.

»Prosim, ali še dobim en sedež v zadnji vrsti.«

»Kar hočete. Pred vami še ni bilo nič razprodanega.«

»Potem pa tudi jaz ne bom edini osel, ki gre danes v gledališču. In obrnil je hrbet tudi ta in šel.«

DOLGA SLUŽBA.

Kakor vemo v anekdoti »tri vprašanja in trije odgovori« o Friderika II. navadi, da je pred fronto spraševal vojake in je dobil včasih prav čudne odgovore, tako nam isto pove tudi tale dogodbica. »Koliko časa že služiš?«, je vprašal dobrosrčnega krilnika prve stotnije.

»Trinajst let, Veličanstvo!«

»No, koliko si pa potem star?«

»Devetnajst let, Veličanstvo!«

»Bes te lopni, saj vendar ne služiš že od šestega leta naprej!«, se je smejal kralj.

»Pa le služim, Veličanstvo. Pet let sem gosi pasel, šest let sem bil kravji hlapec in zadnji dve leti služim kot vojak.«

Milki v slovo.

Zvok vijočnega tiho plaka v noč...
in razsvetljuje mesec že obalo,
s skale skoče, glej, na drugo skalo,
pogled v globine morja vpira vprašujoč
temna postava... Vijolina plaka v noč...

Ne, ne! Kaj bedna si se odločila,
v objem valovom mrzlim bi mladost zročila?

Strf z Dantejem zdaj bolno šepetam,
moj glas ječi, kot glas mrtvaškega je zvona:

»Amore a nullo amato amor perdona...!«

Dani se že, na vshodu vshaja rdeče solnce,
smehljuje upa zar pošilja tebi zlat,
v tem ko življenje bolno, strfno mi zamira,
zapel je pesem — Bog odpusti — kleti kandidat!

Ve vgašujoče zvezde, ki ste nanjo zrlle,
ko snubiti hotela je v obupu smrt...

ve zvezde, ki vas upanja ste meni strle,

povejte, kje dobim naj léka za moj duh potrt?...
Počasi se oglasi v meni krvoločnost tigra,

iztrgal grlo bi mu — mahal ž njim okrog.

Du kmalu se končala bi življenja gnusna igra...

A ne — za srečo Milke — tih sem in ubog:

A skrivna duša moja misli zlobne ni prežeta,

in baritonu v operi moj duh zdaj alično rjovi:

»Vendetta, si, tremenda vendetta...!«

Hypermoderni človek teh besed ne umeje,

se človek »filma«, »kandidat« se tem besedam smeje,

kot smeje se obupu, ki ga bedna v mir noči,

izjokala si zvezdam, proseč jih milo pomoči...

Če bil bi filozof, iz vsega nauk bi črpal,

da govoriš ljubljani je devi od uši,

a ker to nisem, nauk sem tule skrpal:

»Boli srce, ljubav če žulj mu naredi...!«

Je deklicam smrt ljubljena rešitev,

ko sanj kristalni grad je kruto razdejan,

nemirno če srce, nam moškimi brivna britev...

skeleče vje se v žile, dopolni roman;

premnogokrat ljudi z viharjem v duši,

v tihofo ljubo zvabi tihi samostan...

Lagal sem vsem — in tudi tebi, draga,

in mislil sem, da bom premočil tudi vrage —

smejal sem se — da ste se vsi smejali,

vesel sem bil — (sicer bi se me ball...),

priznavali ste vsi me najbolj živim humanistom,

kakor bajaco jaz zabaval sem ljudi

zdaj ranjeno srce rjovi vsem moralistom:

— »Za barvanim obrazom in obleko smešen človek vam

živi!«

Ti misliš Milka — kdor vesele kroži,

tak človek — stoji z nasmehljajem tudi umre.

In čudno je za svet, če tak h duhteči roži,

se trepetaje nagne: poljub, grénké solže...

Dovolj! To bilo bi slovo... Še tebi »Čuka« zdaj: »Hvalala

Poročni venec spletoš Milki ves vesel;

pač malo briga te, če — vabi me — obala,

kot mene to — če vse hudič bi vzel...

Še enkrat Milka v sreči jasno naj zapoje,

bo glas njen kakor glas zvona z domačih lin,

v slovesu zahtelo bode srce moje

in po b' zemsko truden dokončal trpin...

In hvala Vam! Prevzvišena, prekrasna, milostliva,

a nič ne dè! — Cel svet je dolga, pusta vas...

SLAVKO.

MILKI ODGOVARJA R.

Milka pesmi zadnjič poje
in razkriva boli svoje,
koga to ni zdaj gonilo,
mu srce je trdo bilo.
Težko Milka se ločila,
svoje srce si raniła,
težko, če se ljubi dva,
a treba je le enega.
Milka mene obdoliže
izdajalstva in še huje,
da sva se zdaj umaknila
s kandidatom, je menila.
Sem pisala jaz le zato,
da odločitev lažja bo,
a ne vem za kandidata,
skoz ktera je izginil vrata.
Milka ni mo razumela,
sem ji srčno le želela.
Poročni venec bi mi vila?
O vi ste res, prav res premila.
A kdo naj ženina dobi,
ki si ga srce poželi?
Če ga ona bo izbrala,
tisočkrat ji srčna hvala!
Kandidat ostane striček,
kakor tetka tudi jaz,
delala na veke bova
Čuku, bralcem kratak čas.
Milka, vas naj sreča spremlja
lažja vam življenja pot,

kandidat naj nič ne mara,
če deležen bil je zmot.

Rožina R.

Pravijo

Pravijo, da so grabili pri »Krištijan« v Biljah seno sami umetniki. Pri tem so se neznansko potili. Njih znoj je posušeno seno skoraj do obra zmočil. Vendar pa, se je seno zopet posušilo. Spravili so ga srečno domov ter z njim nakrmili živino.

Ko je drugi dan vstopil »Adam« v hlev, da postreže živini, je ališa in videl nekaj nenavadnega. Konj je pel z najlepšim tenorjem neko arijo iz opere »Tosca«, a kobila je porisala ves zid s futurističnimi slikami.

Toda to ni še vse, kar je presenetljivo ubogega »Adama«. V hlevu so imeli tudi osla, ki pa je danes manjkal. »Kje naj bi bila ta golazen?« so je vprašal »Adam« in se napotil k skati izgubljenega osla. — Po trudu, polnem iskanju ga je dobil v neki dvorani, kjer je z vso vneto tolkel po — klavirju.

Vidite, kaj je napravilo seno, ki so ga sušili umetniki.

Pravijo, da pravi neki »odvilec«, da je ališal (!) tak pogovor med kotom in Pepetom z Rojana: Pepi: »Si ališal kaj pravijo?« — Koko: »Kaj pravijo?« — Pepi: »Hm, pravijo... Koko (spešna fajfo): »Kaj za ano strelco pravijo?« — Pepi: »Frak!« Koko: »Žk!« — (Koko strce fajfo točno nekemu »tiču u garžeta) Feč (nekaj takega kakor »dindio«): — »Uoblast!« — Koko (se naglo obrne): »Pardone! (stopi Pepetu na »kalo« Pepi: »—rko mondo!« Koko (se spotakne na lastni palici in »ot« ne» na tla. Pri tem se mu razbije fajfa. Obupno zajči): »Adijo mondo!« Feč (dindio) (vidi, da je fajfa »Fuč« in ve, da bo Koko grmel, huče oditi, Koko ga ulovi s kluko palice za nogo. Pade): »Ostrigeta! Morala in nauk: »Pravijo med zadnjimi pravijo, kažejo kakor pravijo, že veliko uspeha, zato uvrstite ta pravijo med tiste pravijo, v katerih pravijo, da se bodo vozili na tretjega z Barkovelj v mesto. (! pravijo od Stankota v Lonkurzu.)

Pravijo, oziroma Slavko pravi, da so bili glasom zadnjega stenografa, nega zapisnika svoje minist. sveta rojanske republike stavljeni ti veljavni predlogi, tičoč se krajevnih imen. Glavna ulica ostane rojanski Korzo, ulica dvainajstih murv dobi ime A. leja vzdihljajev, mostič alavnostna slavolik Venere.

Pravijo, da jo 16 rojanskih pup podedovalo. Kaj in koliko se ne ve. Agencija Havas poroča, da se bodo radi tega godile v Rojano še velike stvari. Dedščine so bolj moralnega značaja, a nič ne de... Fantje, odgovorite: »Auf bikse!« — »Juh, še bus lučnule (Slavko.)

Pravijo, da si je Pepi z Rojana u posloval dopust. Sedaj bo vodil vse poslo dopisnega urada comm. Koko. Prošnja za dopust se komentira na precej načinov. Eni pravijo, da je to storil iz »zdravstvenih« ozirov, drugi, ker je »avanziral« do oštirja, tretji, da se misli — klm — klm — poročiti... Koko pa se muza, ker ve, da je vzal dopust, »per dor fia«. »At tentile

Pravijo, da je v Rojano sedaj naj bolj upoštevan tisti, ki nosi hlače à la manjača, hlače »doppio petto« škarpe tantaruga »marka« »Montana« riš čiščene s kremo marka »Laita«, srajco »anglišh crèpome« »skolet« manca »Cesare« kravato »Piccoletto« klobuk »Boradino puro sangue«. Mož gani so lahko marka »salama« in listnica lahko marka »čista«. Ne boga jih tudi, če je njegova vpljudnost svetovno »italijanske« znamke »Manganello«.

Pravijo »ledje« u Rujahe, da ima Koko »talente« »ma« da ga neza »nucate; Koko pravi, da imajo »ledje« z Rojana »jezik«, ki ga pa preveč »nucajo«, tako, da ne bo nič čudnega, če se bo čez leta našlo v Rojano ljudje, ki bodo imeli v ustih samo še »torco« od jezika, kakor nekdanji naši očetje »čik«.

Pravijo v Rojano »festa in palaco« »Čapemo festival!« Posebno pupe si drgnejo — roko in že kličejo »Auf bikse!« — — —

Pravijo, da bo Miče Meluon vse svoje seno prodal Lojzku Ofcirju, ker ima on mnogo ovac in kor v svojem brlogu, ter da mu bode jako hvaležen za njegovo izvrstno seno. Pravijo tudi, da Miče Meluon proda svoj grad z vsem inventarjem za 33 pildkov po L 1000. Kupci in Čukovi bralci pozor.

Pravijo, da so sežanski godci na Telovo svojega »prizidenta« v bobna shranili.

Pravijo, da bodo nekateri Sežani v kratkem pričeli kovati medalje u svinca.

Pravijo, da so Smarci spisali pritožbo na »Mušolimota«, ker so jim cigani črečnje pokradli.

Pravijo, da se niso »orliške trape« udeležile procesije na Telovo, ker imajo še od zadnjega plesa žulje na nogah.

Pravijo na Matuljah, da gosp. »Sindacato« še ne mruje s svojim »Stražilom«.

Pravijo, na Miboteči, da Kate »ni dala vse noči spat, ker je je bilo strah, da ji kdo ne pokrade »rote«.

Pravijo tudi, da jo zato izguba, ker se je zgodila nesreča, da so vsi godci padli naenkrat z odra v krompir in so se obiskovalci vstrašili nesreče in so zbežali.

Pisma.

IZ ALESSANDRIJE.

Sporočamo vam, da smo tukaj v Alessandriji in pošiljamo pozdrave iz daljave čez hribe in doline v našo slovensko domovino, starišem, bratom, sestram, prijateljem, dekletom in znancom. Mi ne vemo, kako se tam imate. Zato, »Čuk na palci« nove nam prinaša, kjer pošte neprejememo nič več.

Krizmančič August, Gropada; Gornizelj gosip, Dutovlje; Kobal August, Sv. Križ pri Vipavi; Tomšič Franc, Sovodnje; Ivančič Franc, Kobarid; Bošič Ivan, Rojanka; Stare Marjo, Izloke; Bažič Josip, Koper; Brajkovič Josip, Pazin; Gerginč Jakob, Buzet; Stranič Anton, Pazin; Juriševič Anton, Lanišče; Črnac Mihael, Koper; Krbavac Ivan, Roče; Tomšič Anton, Buzet; Krvavac Anton, Višnjan; Paušič Stefan, Gorica; Markežič Jovakim, Pregara; Črnek Anton, Savinjak; Prinčič Albert, Trst.

IZ AMERIKE: ROSARIO.

Dragi Čukel!

Mnogo pozdravov pošiljamo, trgovci iz Argentinijske. Jako nas je razveselilo, da smo izvedeli od naših tu iz Opatjegasela, da se bodo po poročilu po veliki noči. Zato jim pošiljamo mnogo pozdravov in sicer: Grižan Aleksander iz Opatjegasela; Maničič Albert od istotam; Purič Peter iz Skednja pri Trstu; Milan Rener iz Postojne.

SLOVENSKI FANT IZ TORINA.

Draga Mica!

Kaj pa draga misliš si, ker od mene glasu ni. Jaz v Torinu bom ostal, in Taljanko si bom zbral. Ti pa kakor znano ti je, nič ne misli več na me, in ne bali si glavo. Jaz 'mam zbrano že drugo. Ker obljubila mi je srce, in s srcem dala mi bo vse. Ti obljubila si mi roko, ko pa prišel čas je zato, pa še puščica ni b'la!

To pošiljajo slovenski karabinieri iz Torina; Andrej Marinič, iz Brezja pri Razdrtem; Rijavec Stanislav, Grgar; Milan Zvokelj, Dolnje; Kobal Anton, Planina; Kačar Jožef, Iddria.

IZ VINADIO.

Podpisani slovenski fantje letnika 1903, službujoči pri 2 gem., Alpinskem polku v Vinadii, (ob francoski meji) pošiljamo najlepše pozdrave starišem, bratom, sestram ter prijateljem, posebno pa našim slovenskim dekletom, o katerih upamo, da nas ne pozabijo še za ta kratek čas naše odsotnosti, kajti upamo v kratkem času na svidenje.

Tebi pa, predragi Čuk, želimo obilo sreče v vsem tvojem delovanju, posebno pa v nadzorovanju mladih sovičic.

Pupis Alojzij, Kazlje; Furlan Jožef, Rihemberk; Bratina Alojzij, Otlica; Mahnič Anton, Dano; Miklavco Edvard, Orlek; Čopič Stefan, Lokavec; Vidmar Justin, Rihemberk; Kogej Karol, Idrja; Hrobat Franc, Dobravljice; Jež Pilip, Idrja.

SEŽANSKA.

Je v Sežani majhen striček, nekaj večji kakor čriček, pa hudoben 'ma jezček, ta presneti mali striček. On zdač bandi komandira, včasih tudi dirigira, ne razume piano, forte, ni se bande učil te sorte. Banda ga nič ne posluša, za besedo je le gluha, tedaj ujezi se in pihla kot gad, menda, da z jezo utolaži svoj glad.

Izvrsten je tudi za pošto raznašat, za vsako jo ugane, brez koga kaj vprašat, in kadar izve za katero novico jo nese takoj pod planino v kozleco.

»KDO VE KAJ« SO NASLI:

Milich Angelo na Proseku; Blaž na Karol Skedenj; Ustar Srečko Trst.

Pozor!

Podpisani uljudno naznanjam svojim dosedanjim cenj. gg. odjemalcem in ostalemu sl. občinstvu, da sem z dnem 18. junija 1924 preselil svojo trgovino iz dosedanjih prostorov v lastno, na novo zgrajeno hišo na Vrhpolju št. 137. Trgovina je na novo opremljena in založena z najboljšim blagom, ki se prodaja po konkurenčnih cenah.

Priporočam se za obilen obisk zagotavljajoč točno in solidno postrežbo.

Z odličnim spoštovanjem se bilježim udani

A. Beltram, trgovec.

SOLKANSKA PESEM.

Soštar in mizar
ga pijeta vsak dan,
jaz pa revček tu
ga pijem samo »pu«.
Soštar in mizar

večja sta vsak dan,
jaz pa revček star
ga pijem le po mal.
Soštar in mizar
ga dala mi en mal,
jaz pa revček pijan,
ne znam, kam naj se dam.
Soštar in mizar
pijana sta vsak dan,
jaz pa revček tu
ne morem več domu.
Soštar in mizar
ga pijeta le vendar
kako se držim,
kot žene se bojim.

Albinca.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Servusnes. Šlo je v košl Nace to poznamo kot dobrega, narodnega in poštenega moža. — Lom-Tuzla. Lomčani so Čuka že parkrat »nagibali«, zato vržemo to pot in najbrž tudi naslednjekrat — v košl — Ilirska Bistrica je tudi že rada krivico delala, zato jo tudi zaženemo med smeti. — Groblje. — Nič! — Andrej Tinta — Deskle. Radi potrjujemo, da Vi niste v nobeni zvezi z dopisom z Deskel »o zavarovalnici proti vetrov«. Uredništvo. — Postojna. Je zletelo v košl. Ni mogoče pomagati. — Nabrežina. Čo taka stvar

Stara in dobroznana tvrdka

Antonio Fanin

v Gorici, samo v Gosposki ulici (Via Carducci) 19

naznanja svojim cenj. odjemalcem in sl. občinstvu, da trgovina bo tudi v bodoče prav dobro založena z raznovrstnim blagom kakor z: **vezeninami, nogavicami, perilom, pleteninami, umetnimi cveticami in drugimi predmeti.**

Po napravljenem inventarju so cene znižane.

Posebnost: Predmeti za birmo.

NA DEBELO!

NA DROBNO!

Je
milo pridne gospodinje

Ali ste že plačali naročnino za Čuka na palci za drugo polletje v znesku
Lir 7.50?

Velik sejm za čevlje v GORIČI

Via Garibaldi št. 4

ČUDOVITO NIZKE CENE!
KOLOSALNA LIKVIDACIJA!

ni v lepih verzih grdo zlet v koš.
Prošek. Ne priobčimo. Lom.
Pesem o sraku je tudi že stara, zato
ni naša milosti. Planina. Zdi se
nam preosebno, prečaljeno, zato smo
dali košo. Izpod Kena. Zagnali v
kos, ker ne razumemo. Čezsoča.
Preosebno. Vaš dopis bi spadal bolj
v Aul bika! kot pa v Čuka. Po-
stopna. Zletelo tja, kamor zasluži.

Žgalnica likerjev na starem placu št. 7 v Gorici

ponuja za sezijo sadja:

Trikratni žgani alkohol 95 %	1. 25	liter
po	11	
Žganje 50 %	13.50	
Rum Janojca 50 %	5	
Vermouth, Marsala in bel	15.50	
Vermouth	6.25	kg
Najljepši likerji	1. 5	steklenica 2 litra
Sladkor in sirupi, razno sadje		
Belo vino najboljši 14 gradov		

EDINA V GORICI
odlikovano

TOVARNA KISA

FRANC KRALI

v GORICI - Via Cappuccini 9

Izdeluje najboljše vrste kis.

V zalogi ima pristni vinski kis,
kakor tudi drugi najboljše kis.
Cenjenim odjemalcem se pripo-
roča za obilen obisk.

CENE ZMERNE

POSTREŽBA TOČNA

Artur de Rossi

v Gorici, Corso Glus. Verdi 1.
nasproti velikiemu semenišču
v Marzinovi hiši

Tapeti in pogrinjala ob posteljnja-
kih (edina zaloga iz Čehoslovaške),
zaloga manufakturnega blaga na de-
balo in na drobno.

Blago najboljše. Cene skrajno nizke.

POZOR!

POZOR!

Nova trgovina s čevlji v Gorici

na Stalnem trgu, nasproti
stolne cerkve Via Cavour 11

Podpisana naznanjata slav.
občinstvu, da sva otvorila
lastno

trgovino z vsakovrstnimi čevlji.

NA DEBELO. NA DROBNO.

Izdelek domač in prvovrsten,
cene nizke in konkurenčne.

Izvršujejo se vsakovrstna po-
pravlila.

Za obilen obisk se
priporoča udana

Trampuž - Kokelj

trgovca.

— Kako drago je pivo l...
— A! kaj še! Cena je
padla!

Mala piva stane 70 cent.
velika pa L. 1.40.

— Kje pa?

V sladoledarni Bal-
dini, Via Mazzini št. 1
(prej Via Municipio), ki ima
tudi veliko izbero razno-
vrstnih sladoledov po L. 1.

kos. — Takoj grem tja!

Baldini sprejema tudi naročila
na sladoled za veselice!

Širite „Čuka“.

Podpisana naznanjava sl. občinstvu, da sva otvorila

NOVO TRGOVINO

z vsakovrstnimi čevlji in usnjem na drobno
v Gorici, v Raštelu št. 32.

Izdelek domač in prvovrsten. Cene nizke in konkurenčne.
Izvršujejo tudi vsakovrstna v to stroko spadajoča popravila.

Za obilen obisk se priporoča udana

trgovca **BREZOVEC - ROSIN**

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

GORICA, Via Seminario 10.

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!

Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico.
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modli
prodaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovca **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, žepin, fant, deklina,
trgovca, ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Pozor!

Pozor!

Za poletno sezono, velika izbira
kambrika, perkala, zephirja, in krepa
volne za moške in ženske obleke. Ve-
lika zaloga vsakovrstnega perila za
novice in birmance.

Felberbaum & Rolich

Corso Verdi števil. 7.

(prej HEDŽET in KOŠTNIK)

Na drobno!

Na debelo!

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške po-
trebščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v meslu in na de-
želi svojo bogato zalogo in veliko izbero
najboljših BIANCHI in ALTENA dvo-
koles. Šivalne stroje priznanih tvrdk
TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo
in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni
stroj, se ga pouči v delu umetnega ve-
zanja brezplačno, dokler ni zadobil
popolne prakse.

Poslužite se pri njemu

in ne boste se kesali, kakor
se njegovi stari odje-
malci ne pritožu-
jejo, temveč pričajo o točni
in solidni postrežbi.

